

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 4. vel. serpana 1893.

List 31.

Sveti Donat,

mučenec, patron zoper hudo uro in točo.

(Konec.)

Kako in kedaj pa se je pričelo s češčenjem svetega Donata?

Svete ostanke Donatove varoval je Bog prečudno, in kakor je svet soznanil s svetim življenjem svojega služabnika, soznanil je njega tudi z najdbo telesnih ostankov njegovih. Na grobu svetnikovem vdolben bil je napis v kamen: Sancti Donati Martyris, t. j. koščice sv. mučenika Donata. Izkopali pa so njegovo sv. telo leta 1646, po željah in velicem prizadevanji kardinala Marcija Gineta (Marius Ginettus), ki je papeža Inocencija X nadomestoval. V pomoč pristopil je kardinalu jezuit oče Baltazar Balon (Ballonus), in ta dobil je iz rok kardinalovih svete ostanke v dar, v zahvalo za veliko skerb-ljivost in marljivost pri izkopavanju in vrejanju sv. koštic Donatovih. Po smerti P. Bolonovi poslal je jezuitovski redovni general, o. Florentin Montmorenci telo sv. Donata v jezuitovski samostan ali kolegij Minsterajfel (Münstereifel), kamor je dospelo leta 1852. Sprejeli in izpostavili so oo. jezuitje sv. Donatovo telo v svoji cerkvi z vso častjo in veliko slavnostjo. Odperli so zaboj jim došli po cerkvenem pravilu vpričo več množ kot povabljenih prič, in našli v njem pismo o. generalvikarija jezuitovskega, potem ali pravno javno pismo kardinala Ginetija z lastnoročnim podpisom in pridejanim vradnim pečatom, dalje celo glavo sv. Donata, in v čeljusti še dobro ohranjenih več zobov in več velic in mnogo manjših kosti, in obilo pepela nastalega iz svetnikovih koštic zdrobljenih. Tudi bila je pridejana kamenita svetilnica, v podobi mušelj-

novi (Muschelform), in 1 druga posoda, steklenica s kervjo svetnikovo, trije železni obroči, 1 zapognjen roč (gebogene Handhabe) in listek, kjer so bile posnete besede grobovega napisa: Sancti Donati Martyris, zraven posebej palmova vejica in meč, v znamenje, da je raniki kristijan bil visocega rodu in imenitnega stanu.

Kako mogočna je Donatova priprošnja pri Bogu, koliko Bog tega zvestega, svetega služabnika ljubi in čišla, povejo nam dogodbe, pozvemo iz čudovitih vslišanj častilcev sv. Donata.

Jezuitovski prior (predstojnik) v Minsterajfelu poslal je daleč naproti jezuita o. Herdeta v „Euskirchen.“ kmalo potem pa dva druga patra v „Weingarten,“ da naj tam pričakujejo in dostojno sprejmejo zaboj s svetnikovimi koščicami, ter spremljajo ga v Minsterajfel. Predvečer pa, ko so imeli svetnika iz Euskirchena prenesti v Minsterajfel, zgernilo se je nebo s črnimi oblaki, vedno bolj kupičili so se po noči, in na jutro nastane hud vihar, prihrumi huda ura s treskom, gromenjem in nalivom grozovitim, ki vse pod vodo spravi. Videti bilo je, da vse sovražne moči, ter vsi elementi iz vojníc stopajo, da hoče pekel sam opovirati češčenje svetnikovo, češčenje patrona v hudi uri in pri nalivih dežja, ter toči pogubljivi. Nevihta vedno hujša prihaja: tresk sledi za treskom, gromenje buči na okrog, da vse pretresa; oblaki jamejo tergati se, in bliski spremenijo navadno obliko, da v podobi gorečih krogelj po zraku švigajo. Ljudje so vsi prestrašeni, že bolj mertvim podobni, kakor živim. O. jezuit Herde (Heerde) ukljub strašnemu prizoru serčno pristopi k oltarji v prostorni cerkvi sv. Martina; in oberne se, da sveti blagoslov deli. Vidil pa je cerkev vso razsvitljeno, ognjeno; od cerkvenih oken padale so plošče kvadern

oltarna miza razpoči se na dvoje, pajčalon neke podobe Marijine pade na tla, oltarni pertovi se vžgejo. Še več: trešči v mašno obleko patrovo (duhovnikovo), mašni plašč, srajca in obleka zgori na mašniku. Na večih krajih telesa čuti bolečine, od strele in ognja, na persih dobi veči rano, nad desnim komolcem in podplati leve noge vidiš kervave proge: noge postale so podobne vosku. Ali čudo! poškodovani ta hip popolnoma ozdravi, se ojači, in gre, ne da bi se oteščal, ves vesel naproti procesiji, hvaležno in z vso čustjo vdeleži se procesije s svetimi ostanki, in dospé zdrav v Minsterajfel, kjer so potem zaboj s svetimi ostanki odperli, kakor sem prej poročal. Čudom čudili so se vsi, videti patra Herda tako éverstega, zdravega, ker menili so, da vsak čas umerje ali vsaj nevarno zboli. Pripovedoval je ta mašnik, kako je tisti strašni čas z zaupanjem k Jezusu, Mariji, in k sv. Donatu se priporočeval, in prečudno uslišan bil.

Ta prvi čudež na prošnjo svetega Donata zgodil se je l. 1652, in sicer vpričo neštevilnega ljudstva, po katerem se je zaupanje na sv. pomočnika Donata, in njega češčenje daleč razširilo: s tem uspehom je povsod mnogo jih prišlo s prošnjami na pomoč k temu svetniku. Zato poslal je tudi visokorodni gospod princ Ferdinand, knez Bavarski in nadškof Kolonjski (Köln) dragocen dar iz zlatu v cerkev jezuitovsko, kjer so počivale sv. koščice Donatove, v Minsterajfelu, od koder si je sprosila majhno koščico v spomin in počesčevanje, in nekaj listkov, s katerimi naj bi se patri dotaknili sv. ostankov.

Dostavimo naj še nekaj družih poterjenih uslišanj.

1.) G. Fost, svak jezuita Herde-ja, bil je v silni nevarnosti, da pogori. Stori obljubo, da hoče kakor v sereu, tako tudi dejansko počastiti in razširjati češčenje svetega Donata; in glej! obe sosednji hiši zgorite, njegova pa ostane čisto nepoškodovana. Zato pošlje še drugim v spodbudo in zaupanje dar iz zlata na grob svetega Donata.

2.) Ne dolgo potem postavi neki kmet na Nemškem podobo sv. Donata na prostem svojem polju, in se njemu mnogokrat priporoča. Uslišan je bil čudovito: okoli videl si po njivah hudo razdjanje po toči; njegovo polje ostalo je nepoškodovano. Razume se, da svetnike moramo prav častiti, ako hočemo, da na njih prošnje nam Bog prizanese, hudo odverne, to je, treba je skerbeti, da smo v milosti Božji, tudi pogosto manjših napak se bolj živo skesamo, zlasti kedar prosimo pomoči; treba je na vse to misliti, in da se v Božjo voljo vdamo, ne prevzetujemo,

ter svoje duhovne pastirje spoštujemo in vbogamo, ker vemo, da prav pogosto je huda ura, strašna toča, le šiba, poslana nepokornežem, kakor nam to sveto pismo stare in nove zaveze odločno pripoveduje.

3.) Leta 1646 protila je strahovito huda ura samostanu Schweinheim. Redovnice plemenitnice napravijo obljubo v čast sv. Donatu, in glej! pogubonosni oblaki razkadé se kar nenedoma, očividno hitro.

4.) Leta 1669 pridervi se huda nevihta v duhovnijo J. na spodnjem Nemškem. Župnik hiti v cerkev, potegne za verv, da bi pozvonil, kar strela ognjena v zvonik vdari. Ljudje prestrašeni hitijo gledat za ljubljnim duhovnim pastirjem; ali — glejte, gospod gre njim vesel, zdrav naproti, in jih opominja: Predrage ovčice moje! Zahvalimo se Bogu in radi kličimo k sv. Donatu, na čigar prošnjo je Bog meni prizanesel ter me očitno rešil. Strašne strele so jele švigati okoli mene, pa vse so pred mojimi nogami mirno pogasnile, ker nosim z zaupanjem vedno pri sebi podobo sv. Donata, da se bolj živo njemu priporočam, in njega po vrednosti častim.

5.) L. 1683 opustošile so nevihte s točo veliko polja, bolj oddaljenega od samostana Minsterajfel-a; vsi oni pa, ki so se podali v varstvo sv. Donata, bili so vsake škode obvarovani.

6.) Kolegij (samostan) jezuitovski v Minsterajfel-u našel je pomoč našega svetnika l. 1700; bil je nastal hud ogenj pri njih pristavi. Hud vihar gnal je požar k drugim njih stanovanjem; vse kazalo je na popolno uničenje samostana. Kako zdatno pomagati? Človeška pomoč bila je nezmožna; patri nesejo ss. ostanke Donatove, in jih postavijo proti ognju. In kar hipoma preverže se veter, ogenj se ustavi, nobene škode ne terpi ne cerkev, ne samostan.

7.) L. 1709 nastane v imenovanem mestu M. hud požar. Vse prizadevanje pogasiti, skaže se brezuspešno; bolj da se prizadevajo gasiti, hujše pritiska sovražna sila. Vse je obupno. Ali samostanci zatečejo se k sv. Donatu, vzamejo svete košice iz cerkve, z njimi blagoslové proti požaru, in glej, tisti trenutek že, komaj da je blagoslov končan, ugasne ves ogenj, kakor bi hud nalive njega pogasil. Na glas slišal si mestjane govoriti o očitnem čudežu, ki se je zgodil na prošnjo sv. Donata.

8.) G. Schneedagen (Šnehagen) v Hambah-u sporoča o velikih uimih po toči in tresku leta 1736; bil je nekega dne tolik piš in vihar, da so se resno bali za hiše in cerkve, vse hotel je vihar preverniti in vničiti. Gospod prosi svetnika D. pomoči, in bil je uslišan; njemu in njegovemu

polju ni se zgodila najmanjša škoda, kedar je toča drugim polje hudo pokončala. V zahvalo in spričo uslišanja zida ta gospod tamkaj prelepo kapelo v čast sv. Donatu.

9.) Odkar je pri č. oo. kapucinih v Arlon-u bratovščina v čast sv. Donat-u, čutila se je zdatna pomoč svetnikova v hudih zadregah. L. 1736 prihrumi huda toča nad mesto in samostan. Oblaki bili so tako temni in gosti, da so ljudje bali se sodnjega dne. Pobožni oo. kapucini hitijo v cerkev; pokleknejo pred podobo sv. Donata, tam visoko češčenega, in prosijo zaupljivo Boga za milost in pomoč, na priprošnjo Njegovega svetega služabnika, Donat-a. In glej! nevihta mine nenadoma, toča preide brez najmanjšega sledu škode za mesto in samostan. Enako vselej v mestu Mons-u na prošnjo sv. Donata, kjer imajo nekaj njegovih sv. koščic, poslanih iz mesta Minsterajfel-a, — dosežejo vidno, naglo pomoč pri hudem vremenu.

In tako razširilo se je vedno bolj in bolj češčenje in zaupanje k svetemu Donat-u. Leta 1751 in 1752 dosegli so pobožni častilci pomoč in njo zbudili v strašnih nevihtah, kedar je ogenj iz nebes, ne le nagle strele, kar švigal v zraku, ter žugal vse pokončati.

Razširili so podobice sv. Donata, v procesijah hiteli so v samostansko cerkev k koščicam svetim.

Tako, predragi bralci kerščanski, zvedeli bomo tudi mi pomoč tega svetnika, kakor je pisalec tega okrajšavnega spisa že tudi sam prepričal se, da bomo le prav njega častili, prizadevaje se po njegovem zgledu za bogoljubno življenje, da serce imamo čisto, odperto za razsvitljenje sv. Duha, napolnjeno z Božjo ljubeznijo po vredno prejetih ss. zakramentih.

Dostavimo naj še molitev v čast sv. Donatu, ki se glasi:

. Neskončno usmiljeni, večni Bog! ki v Svoji oblasti imaš vse natorne moči in stvari, in po Svojem dopadajenji vse ravnaš, pohlevno Te prosimo, prizanesi, pokončaj vse peklenske moči, in po prošnji sv. mučenika Donata milostno odverni strašen grom in tresk, in vso škodljivo vreme. Razlij Svoj Božji blagoslov na naše hiše, njive, ngrade, travnike, vertove in drevesa, da na prošnjo sv. Donata smo obvarovani vsake hude ure, ter Tvoje presveto ime častimo in hvalimo. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

O. A. M. D. G. et M.

Simon Čarnik.

Perva zmaga kerščanstva zoper poganski Rim.

Bilo je v zadnjih letih vlade Neronove. Prebivalci rimskega mesta pripovedovali so si mnogo čudnih rečij, začetkoma bolj potih, potlej pa bolj glasno, dokler se ni o njih pričelo govoriti tudi v obližji cesarjevem. Prišel je bil v staroslavno stolico na sedmerih gričih skrivnosten mož iz daljnih jutrovih dežel, ter počenjal čudne reči, kterih si nihče ni mogel tolmačiti. Nihče ni poznal njegovega rodú. On sam je pravil, da je božji sin in ljudstvo mu je verjelo. Sej uganjal je čiričare do skopnjenja in nemogoče navadnemu človeku. Cesar ga je dal privedi prédse in res, skrivnostni, nerazumljivi mož zapletel je skoraj že itak lahkovernega cesarja v svoje mreže. Kakor na Neronu, takó je uplival čudni tujec tudi na ostalo rimsko prebivalstvo: postavljali so mu oltarje, prinašali žgalnih daritev in postavili mu posebne svečenike. In čudni neznanec zapeljal je Rimce vedno bolj in bolj v praznoverje, ker se je prikazoval sedaj v tej sedaj zopet v drugi podobi. Včasih je prišel nepričakovano pred cesarja ter se laskal častihlepnemu Neronu; drugič zopet ga je strašil s svojimi čarovnijami. In takó si je pridobil neomejeno oblast do cesarjevega serca.

Necega dne povedali so cesarju, da želita dva borno oblečena človeka nemudoma v zelo važni zadevi ž njim govoriti. Pustili so ju pred vladarja in tu je pričel jeden njiju veličastveno in častitljivo prositi cesarja, naj odstrani iz mesta glasovitega čarodeja; s čudovito zgovornostjo dokazal je, da je čudni neznanec slepar, ki je uganjal prej že po Palestini svoja vražja dela; imé pa da mu je Simon.

Vprašali so oba možá za njihov rod in imé. „Iz Galileje sva domá, dejala sta; prišla sva v Rim kot oznanjevalca kraljestva Gospodovega. Zoveva pa se Peter in Pavel.“

Ko je cesar zaslišal imé Pavlovo, začudil se je; sej to imé je čul že večkrat v svoji bližini z največjo spoštljivostjo izgovarjati. Poklicati je dal predse Simona. Ko je slepar zagledal Petra, prestrašil se je. Jedenkrat je bil že prišel skupaj z glavarjem apostelnov, s Petrom, in spomin na sramoten dogodek obudil se je v njegovi duši. To pa je bilo tako-le:

Pred leti očaral je bil Simon s svojimi vražjimi umetnostmi samarijsko ljudstvo popolnoma. Vse prebivalstvo mesta Samarije ga je občudovalo ter rekalo: „On je moč Gospodova, ki je velikanska.“ — Ko pa je prišel tjakaj Filip, spreobrnili so se Samarijci in tudi Simon čarodej se je spreobrnil ter se dal krotiti, videč velike čudeže, ki so se godili v imenu Gospodovem. In ko sta prišla aposteljna Peter in Janez v Samarijo, priklicat nad nove vernike sv. Duhá, ter polagat roke nad nje (birmovat jih), pristopil je k njima ter jima ponudil veliko svoto denarja, rekoč: „Dajta tudi meni oblast, da ako položim na koga svoje rokú, da sprejme sv. Duhá.“ Tedaj pa se je Peter razserdil in dejal: „Proklet bodi s svojim denarjem vred, ker meniš, da je moči z denarjem doseči darove Gospodove. Ti ne bodeš imel ne deleža in ne dedščine na tej besedi, ker tvoje sercé ni pravično pred Bogom. Zatoraj se pokôri za svojo hudobijo in prosi Bogá, da ti odpusti zlobo tvojega serca, ker poln žolča in krivice si.“ Simon pa odverne: „Prosita Gospoda, da ne pride

nálme nič, kar sta dejala." In šel je proč od njiju. A še od tistega časa ima po njem ime ena največjih pregreh, namreč „simonija," to je kupovanje svetih stvari in cerkvenih služb.

Tega zanj takó sramotnega dogodka spomnil se je tedaj Simon čarnik. Vedel je, da se s Petrom on ne more primerjati. Toda takoj se mu je povernil njegov ponos in njegova terdoglavost ter pričel z zaničevanjem očitati Petru krivice, češ, da od njega jih je preterpel, in zahteval je od cesarja maščevanje.

Neron pa se je jel pomišljati. Čarodeja je skerbelo, če bi cesar pričel dvomiti in zato je odločno stopil predenj, rekoč, da je pripravljen mertvega od smerti obuditi. Ako se mu ne posreči, pripravljen je dati svojo glavo. Isto pa naj velja tudi za Petra in Pavla.

Določeni dan je prišel. Na glavnem rimskem tergu zbralo se je skoro vse rimsko prebivalstvo z Neronom in plemstvom vred. Prinesli so mervto truplo. Ponosno pristopil je Simon Čarnik, zašepetal mertvecu v uho nekaj besedij — in glej mertvec se je jel gibati, je vstal, majal z glavo in mahal z rokami. Gromovito zmagalno kričanje zadonelo je po ozračju in Simon stal je kakor bog med zbranim rimskim ljudstvom ter zaničevalno zeri na aposteljna. Smehljaje se stal je Peter, dokler se ne poleže gromovito ploskanje in kričanje; potem pa je zahteval, naj se Simon oddali od mertveca. Čarodej se brani; a ljudstvo prične dvomiti in zahteva, da se takoj odstrani. Prisiljen odmakne se Simon Čarnik nekoliko korakov — in truplo ležalo je na tleh mervto kakor poprej. Nevoljno mermrnanje čulo se je med ljudstvom.

Nato vstane Peter, pristopi k merliču, pogleda vdano proti nebesom in veli duši, naj se v imenu Jezusa Kristusa poverne nazaj v telo. In glej — mertvec je takoj oživel za stalno in resnično med gromovitim odobravanjem ljudstva, ki je sedaj proklinjalo Simona. Le z največjo težavo zamogel je rešiti Neron svojega ljubljence pred razjarjenim ljudstvom. Simon čarodej zapustil je skrivaj še tisti dan Rim; cesar pa je skrivnem prisegel večno sovraštvo in maščevanje apostelnoma.

Minilo je leto. In zopet se je po Rimu raznesla vest, da se je Simon čarodej povernil ter naznanil cesarju, da bode določen dan zapustil nehvaležno mesto ter se z lastno močjo dvignil s Kapitola v nebesa, da zasede zopet svoje mesto med bogovi. Takó hoče pokazati rimskemu ljudstvu, čegavo varstvo in pomoč da je zaverglo od sebe. Prišel je določen dan; bilo je meseca junija leta 69 po Kristusovem rojstvu. Jasno je obsevalo žarko solnce tisočletno mesto na sedmih gričih ter s svojimi krasnimi traki zlatilo verhove tempeljnóv in strehe družih javnih poslopij. V gostih trumah vervila se je nebrojna množica ob Kapitolu. Vsi tergi, da, celó vse strehe bližnjih poslopij so bile zasedene.

Na Kapitol prišel je ravnokar cesar Neron sam. Simon čarodej je bil tam in tudi obá aposteljna sta bila pričujoča. V sijajnem nagovoru poslovil se je čarovnik od Neronu in Rima, potem pa šel na verh svetišča Jupitra (Jova) Kapitolinskega. Zadnje slovó od rimskega naroda, potem pa odskoči — in o čudo — nevidne roke držale so ga kvišku ter ga dvigale višje in višje. Ljudstvo pa je začudeno stermelo in gledalo za njim.

Tedaj pa je povzdignil Peter svoje roké proti nebu in z gromovitim glasom zaklical: „Vam, peklenški duhovi temé, ki nosite Simona na svojih plečih po ozračji, velevam v imenu Jezusa Kristusa, Sina Božjega: verzite Simona na zemljo!" Obupen krik — in Simon je ležal z razbito glavo na Kapitolu.

Nepopisna zmešnjava nastala je po tem dogodku. Cesar je kar besnel. Ukazal je zgrabiti aposteljna in vreči ju v mamertinsko ječo.

Takó se je končal oni dan.

Obá jetnika izročili so varstvu dveh tribunov (višjih vradnikov), Procesa in Martinijana. Dogodba prejšnjega dne vplivala je močno na Procesa in Martinijana. Plemenito vedenje jetnikov, njun mir, da, celó veselje njuno, skoro nadnaravni značaj, čuden svit, ki je vedno obdajal njuni postavi, še bolj pa navdušene besede, s katerimi sta govorila o veri, ki je v svoji priprostosti in resničnosti visoko nadkrijevala vse modroslovne sisteme, vse to je močno pretresovalo serci obeh tribunov. Milost božja dopolnila je pričeto delo in še tisto noč bila sta v mamertinski ječi kerščena z vodó, ki je na povelje Petrovo pričela izvirati iz skalnatih tleh one ječe.*)

Kljubu gotovi jezi cesarjevi izpustila sta nato kerščenca oba jetnika. Kristijanska občina rimska je med solzami prosila sv. Petra, naj zapusti mesto in se umakne besnosti Neronovi. Pa zastonj. Apostelj je želel smerti, kajti notranji glas mu je rekel, da se bo sedaj spolnilo prorokovanje Gospodovo, katero je izgovoril nekda na genezareškem jezeru. Toda vsi kristijani so se temu kar najodločneje uperli. Dejali so mu, kakó silno potrebno je njegovo življenje za mlado Cerkev ravno v sedanjih viharjih dneh, ko je Neron že pričel preganjati kristijane. Peter je omahoval in se konečno odločil — dasitudi nerad — udati se solzam in prošnjam svojih otročičev.

Bilo je polnoči krasnega junijevega dneva, ko je prišel Sv. Peter do kapenskih vrat. Že je bil zapustil mestno ozidje, ko se mahoma zgrozil. So-li bile sanje ali resnica? Zdelo se mu je, da gre njegov ljubljén Učenik, kakor nekda na gori Kalvariji, vzdihujoč pod križem proti njemu. Pred Petrom se prikazen ustavi. Peter ne dvomi več ter Gospoda ogovori: „Učenik, kam greš?" — „V Rim, da se pustim ondi križati," dejal je Gospód in zginil. Peter je razumel jasno, kaj to pomeni. Hitel je nazaj v mesto in s solzami v očéh pripovedoval, kaj se mu je dogodilo.

Delo njegovo je bilo pri kraju. Čez nekaj dnij sešel se je zopet s Pavlom v ječi. Postavili so obá pred mestnega poglavarja Agripa, ki je obsodil Petra na križ, Pavla pa, da se mu z mečem odseka glava. Pred tergeminjskimi vrati objela sta se aposteljna zadnjikrat. Potem pa so peljali Petra na janikolski grič, od koder je razgled na stari Rim in kjer je imel umreti mučeniške smerti.

Ko je zagledal križ, objél ga je kakor njegov preslavni brat sv. Andrej z besedami: „Pozdravljen bodi ti, blagor narodov, zastava Kristusova, ti ljubi, dragi križ! Po tebi so nam odperte vrata nebeška; orudečen s kervjo Najčistejšega bodi tudi meni danes v blagor in v rešitev iz tega svetá.

*) Kteri koli ste bili letos ali poprej kakor jaz, v Rimu, ste videli in tudi pili od tistega studenčka, ki še vedno vervra v mamertinski ječi.

Kot poslednjo milost sprosil si je od rabeljnov, da naj ga križajo z glavó navzdol, kajti cénil se je nevrednega, da bi umrl takó, kakor njegov Učenik in Gospod. Isti dan obglavljen je bil apostelj narodov sv. Pavel pri tretjem miljskem kamenu pred Rimom. Trikrat poskočila je odsekana glava od tál, in na vseh treh krajih je pričel izvirati studenec. Iz mertvega telesa pa je tekla kri, pomešana z neko belo, mleku podobno tekočino, kakor v znak njegove deviške čistosti.

To se je zgodilo 29. junija, leta 69. po Kristu-sovem rojstvu.

„Märkisches Kirchenblatt“ Nr. 25 pag. 196 ssq.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Nova maša.) Pretečeno nedeljo obhajali smo v Ljubljani v uršulinski cerkvi zopet prelepo slovesnost. Stopil je namreč pervikrat pred altar Gospodov novomašnik č. g. Viktor Koechler darovat neomadeževano Jagnje nebeškemu Očetu. Po zapetem „Veni sancte Spiritus,“ stopil je na leco slavnostni govornik dr. Jan. Ev. Krek, ter v jedernatem govoru kazal, kako naj deluje duhoven posebno kot vzgojevalec ljudstva. Cerkev je bila napolnjena polna pobožnih vernikov. Slavnosti vdeležili so se mnogi sorodniki in prijatelji, ki so daleč iz Hervaške, iz Tersta itd. prihiteli počastit novomašnika. Med njimi bil je tudi 83letni častni kanonik iz Kraljevce, preč. g. Randić.

Slavnostni obed po sv. maši je bil v prostorih g. Mahrove hiše, ker v ondotnem poslopju bivajo novomašnikov starši. Litanije in blagoslov popoldan so imeli v stoljni cerkvi. Bog blagoslovi novomašnika, da bi dolgo in koristno, sebi in bližnjemu v zveličanje delal v vinogradu Gospodovem!

Ljubljana. (Slavnost sv. Ignacija Lojolijskega.) Praznik sv. Ignacija Loj. ustanovitelja družbe Jezusove, obhajali so čč. oo. jezuitje prav slovesno v ponedeljek. Že nekaj dni poprej bila je v ta namen cerkev jako lepo okrašena, zlasti stranski oltar, v katerem je bila podoba sv. Ignacija. Zgodaj v jutru bilo je že mnogo maš in ljudje so pristopali v obilnem številu k mizi Božji. Dasi je cerkev sv. Florijana majhna, zbralo se je vendar mnogo Ljubljančanov, mnogo tudi iz viših stanov, kar je posebno lepo znamenje za Ljubljano.

Ob devetih pa je govoril v nemškem jeziku č. o. Heidrih, ki je v navdušenih besedah kazal vpliv milosti božje na sv. Ignacija in priporočal, naj tudi mi sodelujemo z milostjo božjo, kakor je sv. Ignacij. Nato je daroval preč. g. kanonik Rozman slovesno sv. mašo. —

Ravno tako slovesno doveršila se je slavnost tudi popoldne. Ob poli šestih govoril je č. g. profesor Dolenec v slovenskem jeziku. Razlagal je, kakó je sv. Ignacij v vsem Boga poveljeval. „Vse v večjo slavo Božjo!“ bil je njegov rek. Zato ga je tudi Bog že v življenji poveljal, še bolj pa po smerti z raznimi čudeži, posebno pa z družbo, katero je ustanovil. Po govoru bile so pete litanije. —

Videti je, da se Ljubljančani vedno raje oklepajo čč. oo. jezuitov in vedno večja je potreba, da se ustanovi stalna rezidenca. Naj bi se toraj premož-

niši večkrat tega spominjali in darovali kaj v ta namen! Ti pa, sv. Ignacij, ki si ogenj širil po svetu, izprosi nam, da bi tudi slovenski mladeniči v vedno večjem številu pristopali k tej družbi, da bi se tudi med Slovenci hitro razširila in uspešno delovala za obujevanje katoliškega življenja. —1.

Iz Šentvida nad Ljubljano. (Pervo sv. Obhajilo.) Rekel bodeš morda, spoštovani čitatelj, prvo sv. Obhajilo to je kaj navadnega, vsako leto in skoro v vsaki večji duhovniji se obhaja ta slovesnost. Res navadno, odgovorjam, toda v tem pomenu kakor so navadni prazniki in drugi obredi naše sv. katoliške Cerkve. Vsako leto eni in isti, a vendar vselej jednako novi, častitljivi, ljubko-mili. Ali nima n. pr. sveti božični praznik, ali Velika noč, ali sv. Rešnje Telo vsako leto nekaj veselega, častitljivega, miloprijetnega za vsako katoliško mislečo in čutečo serce? Jednako je sv. opravilo prvega obhajila vselej nedolžno-veselo, častitljivo, že odraščeni, koliko bolj še občutljivi in dobro podučeni mladini. Da govorim iz svoje skušnje. Že enindvajsetikrat bila mi je sreča, da sem pripeljal male pervikrat k mizi Gospodovi, a letos se mi ni zdelo nič manj častitljivo, ljubko-milo, kakor takrat ko se je pervikrat zgodilo.

Da se prvo sv. Obhajilo slovesno opravlja, priporočajo vsi kerščanski pedagogi. Pervi slovenski pedagog, na katerega moramo ponosni biti, Anton Martin Slomšek, je mnogo priporočal svojim duhovnom, naj skerbé, da se prvo sv. Obhajilo, kolikor mogoče, godi slovesno. Pred nekaj dnevi, 6. julija zbralo se je bilo nad 60 katehetov iz ljudskih in srednjih šol in nekaj župnikov v Zagrebu, da se posvetujejo o važnih vprašanjih svojega poklica. Tu se je govorilo tudi o 1. spovedi in 1. sv. Obhajilu, in naredila se je resolucija, katere zadnja točka se glasi: „Pervo sv. Obhajilo naj se opravi čim najsvečanije.“ Gotovo so važni vzroki, kateri mladino ljube kerščanske vzbujajo za tako priporočilo. Ne le da je slovesnost prvega sv. Obhajila ganljiva, častitljiva, prijetna, tako sv. opravilo je tudi zelo koristno, posebno otrokom. Če se napravlja taka slovesnost, recimo, v kaki duhovniji običajno vsako leto, se otroci že naprej veselé tega dne, kar jih močno priganja k pridnemu učenju kerščanskega nauka. In ravno ti nauki vtisnejo se mnogo globoko v mlado serce, po vnanji cerkveni slovesnosti, tako da ne ostane le pri blagih čutilih, marveč se lagljeje v bodočnosti v dejanji izveršujejo.

Letos preteklo nedeljo, pristopilo je pri nas 75 otrok pervikrat k mizi Gospodovi. Jezus male k sebi kliče — blagoslovit otročice pelo se je slovesnosti primerno na koru pri sv. maši. Da — obilno blagoslovit male prišel je med sv. mašo pervikrat v njihovo pripravljeno serce. Prezalo kerdelce, po duši in telesu okrašeni dečki in deklice, prišli so pred véliki altar z gorečimi svečami (katere potem cerkvi darujejo) naproti svojemu preljubemu ženinu in preimenitnemu nebeškemu gostu. Pri kratkem nagovoru z lece priporočilo se jim je, naj z enakim čutilom žive vere in globoke ponižnosti kakor evangelijski stotnik v Kafarnaumu danes in vselej, kedar k sv. Obhajilu pristopajo, izgovarjajo sv. besede: Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le z besedo in ozdravljena to moja duša. V kratki zgodbi k sklepu, katero naj tu zapišem, pa se jim je na serce položilo, kaj naj sklenejo za bodočnost,

da bode sv. Obhajilo tudi rodilo prelep sad v življenji.

Leta 1867 umerla je na Hanoveranskem deklica iz spoštovane družine. Do 13. leta hodila je v protestanško šolo, pa kmali je prestopila v katoliško. Prišel je čas prvega sv. Obhajila. Izmed vseh deklic, ki so se za to sv. opravilo pripravljale, je ni bilo, da bi bila tako željno pričakovala prevesele ure in se tako goreče za njo pripravljala, kakor ta otrok: kajti zdaj je šele jela okušati na tihem, kako sladak je nauk sv. kat. vere, kako dragoceno sv. Obhajilo rimsko-katoliške cerkve. „Nepopisno čutilo, pravi večkrat, ko se spominjam, da sem v stanu milosti božje!“ In preden je pristopila pervikrat k mizi Gospodovi, napisala si je 13 ravnil za prihodnje življenje, katere je do zadnjega zdihljeja zvesto izverševala. Le nekatere navedem tu, razodevajo pa že te dušo, katero je sam nebeški ženin razsvetlil s svojo milostjo.

1. Takoj, ko se prebudim, naredila bom sv. križ, vse delo in terpljenje darovala presv. Sercu Jezusovemu. Klečé bom molila jutranjo molitev, in bom potem pri sv. maši.

2. Nikoli ne bom opustila molitve pri jedi, in najmanj šestkrat se bom spomnila na Boga.

3. Večerno molitev bom opravila tudi klečé. Noben dan ne bom opustila molitve: „Spomni se, o premila Devica itd.

4. Vsaki dan bom brala eno poglavje Tomaža Kempčana.

5. Zmiraj bom prijazna do bližnjega, ljubeznjiva do sester in bratov svojih. Posebno ne bom govorila o njihovih napakah, če bom primorana, z veliko previdnostjo in prizanešljivostjo.

6. Če mi bo dovoljeno, bom prejela vsako nedeljo ss. zakramente in ponovila te terdne sklepe.

Na koncu pa še dostavi otrok: „O križana moja ljubezen, usmili se me in dodeli mi milost, da izpolnjam vse sklepe, kajti brez tebe ne morem nič.“

S takimi svetimi sklepi in čutili, pristopila je k sv. Obhajilu. Jezus je prišel v njeno pripravljeno serce, ter uslišal njene prošnje. Do smerti je ostala zvesta svojim sklepom: „To je bil najlepši dan mojega življenja,“ so jo slišali, da je večkrat rekla.

Po pridigi je bila sv. maša, med katero so bili otroci obhajani, ko so še ravno popred na slovesno vprašanje — slovesno obljubili, ponovivši kerstno obljubo, da hočejo službi satanovi se odpovedati ter za vselej v službi Jezusovi zvesti ostati. Po sv. maši šli so v kapelanijo, kjer so dobili nekoliko telesnega okrepčila, popoldne po litanijah pa še podobice v spomin nepozabnega dne prvega sv. Obhajila.

Razgled po svetu.

Dunaj. Vlada je naznanila rektoratu dunajskega vseučilišča, da odpravi gerško-katoliški seminar na Dunaji popolnoma in sicer iz denarnih ozirov. Drugi zopet pravijo, da iz vzrokov, ki so jih mimogredé pripomnili sv. Oče v zadnjem pismu na rusinske škofe. Maloruski škofi so razpust že prej odobrili. Bogoslovci tega semenišča — vstanovljenega od Marije Terezije, — doveršili bodo svoje študije, deloma s pomočjo državnih štipendij nekaj pri oo. jezuitih

v Inomostu, nekaj pa v gerško-katoliškem seminarju v Levovu. — Istotako odpravi se v Levovu za lvovsko, przemyselsko in stanislavsko škofijo obstoječi generalni seminar, in dovolila se je že vstanovitve škofijskih semenišč v vsaki teh treh škofij posebej.

Profesor bogoslovja na tukajšnjem vseučilišču, dr. Franc Lavrin, rodom Čeh, imenovan je dvorni svetnik.

Zbolel je nevarno preč. gosp. prelat Sebastijan Brunner. Rojen 10. decembra 1814. Bil je leta 1848. hud nasprotnik revoluciji, pa tudi birokratizmu. V svojih temeljitih, pikrih spisih stergal je marsikakemu liberalnemu „poštenoviču“ krinko raz lice.

Nemško. Kam vede militarizem, nam je sijajen vzgled Nemčija, kjer so, žali, nedavno sprejeli vojaško predlogo. L 1872 je bilo državnih davkov 169 milijonov mark, lani pa že 665 milijonov. — Stroškov za vojaštvo je bilo l. 1872 250 milj. in 12 milj. za brodogradnjo, sedaj pa 429 milj. in 48 milj. za brodogradnjo. — 31. marca 1872 ni imela država nikacij državnih dolgov; l. 1877 pa že 16 milijonov, l. 1884 373 milijonov, l. 1890 celo 1118 milijonov, in l. aprila 1894. jih bode ravno 2000 milijonov ali dve milijardi mark. — Obresti se plačuje za dolg sedaj 65,675.000 mark. — Vsemu temu žalostnemu stanju je vzrok brezmejni militarizem in naravna posledica — od dne do dne se množéči rudeči socializem!

Princ Maks Saksonski pristopil je v samostan. Judovsko časopisje — še bolj pa protestanško — se zato grozno jezí in ščuje proti jezuitom, češ, ti so ga zapeljali!

Rim. Tukaj se bode vstanovil koleg za klerike sirsko-maroniškega obreda. Stal bode blizu propagandnega poslopja. To je že peti od slavno-vladajočega Leona XIII. vstanovljeni nacionalni koleg za inozemske klerike. Pervi je bil armenski, drugi češki, tretji španjski in četerti kanadski.

Zanimivo mašnikovo posvečenje. V Albengi v Italiji, kakor poroča genovski časopis „Ecco,“ je bil nedavno posvečen za duhovna petinsedemdesetletni bivši župan Sebastijan Gandolfo di Chiusavecchia. On ima tri sine, ki so vsi duhovni in vsi trije stregli so mu pri njegovi novi maši. Tudi ima jedno hčer, ki je redovnica. Njegov oče je bil enako postal na stare dni duhoven.

Tudi iz Rima se poroča, da se pripravlja princ Hagon Boncampagni na sv. mašnikovo posvečevanje. Star je 38 let; bil je dvakrat oženjen in ima pet otrok v starosti od treh do štirinajst let. Tedaj tudi v najstari uri njegovega življenja pokliče Bog še marsikoga v svoj vinograd. In če pomislimo, koliko je dela in kakó malo delavcev, tedaj moramo pač prositi Gospoda, da bi kakor v prvi dobi kerščanstva, kolikor največ mož starih v letih a tudi bogatih v skušnjavah poklical na delo v svoj vinograd.

Krakov. (Katoliški shod.) Dne 4. 5. in 6. jul. t. l. imeli smo v staroslavni kraljevi stolici v Krakovem, katoliški shod, katerega so se vdeležili vsi stanovi vseh treh katoliških obredov in narodov.

Papežev nuncij monsignor Agliardi prišel je osebno ter nam sporočil blagoslov Nj. Svetosti. Nagovoril nas je z lepimi besedami in ostal pri nas do 7. julija. Obiskal je tudi znane soline v Wieliczki. Med drugimi vdeleženci shoda opazili smo tudi škofa Baara iz Haurana v Siriji.

Jako lep govor je imel Prevzvišeni naš kardinal-nadškof Dunajevski, kakor tudi ostali škofje naše dežele. Gerško-katoliški metropolit Sembratowicz in armensko-katoliški nadškof Issokawicz sta naglašala v svojih govorih združenje vseh katolikov.

Govorili so še Dembinski, profesor v Lvovu, prelat Guatowski, vseučiliški profesor Moravski, profesor Jordan in dr. Lozenski; najdoveršenejši, najbolj klasiški govor pa je imel — to se mora priznati — predsednik akademije znanostij, grof Stanislav Tarnowski. Govoril je o nevarnostih, ki preté sv. Cerkvi. Njegov govor so navzoči z burnim navdušenjem sprejeli; njegove besede so padle na rodovitna tla. V posameznih odsekih se je tudi marsikaj koristnega vkrenilo in predlagalo i od strani duhovnov i od strani svetnjakov.

Mnoge telegrame, pisma in deputacije z vseh strani, ki so pozdravljale katoliški shod, čital je reditelj, veleučeni gosp. prelat doktor Chotkowski v različnih jezikih in jih naposled potolmačil. V imenu krakovskega mesta je pozdravil shod mestni predsednik gospod Friedlein — sicer protestant, kar je spomina vredno — in to s tako prijaznimi in ljubimi besedami, da bi v istini kak katolik ne bil mogel bolj kristijansko govoriti. Da se je stvar tako sijajno obnesla, se imamo zahvaliti velikemu trudu gosp. veleposestnika Gorajskega, ki je bil delaven zraven kot maršal, in mlademu, a praktičnemu in marnemu grofu Andreju Potockemu kot voditelju in oskerbovalcu.

Bodi nam dovoljeno radi važnosti predmeta navesti še one resolucije, ki se tičejo šolstva:

„Kat shod v Krakovem izjavlja v soglasji z vesoljnim kat. svetom, da mora biti šola za katoliške otroke — zlasti ljudska — katoliška; to se pravi, da

1) morajo imeti kat. otroci svoje lastne, od družih veroizpovedanj ločene šole;

2) učitelji, ki učé kat. otroke, morajo biti izločno katoliški.

3) vsi šolski predmeti morajo se učiti z ozirom na kat. verske resnice.

4) ves nauk naj se opira na katoliško etiko (nравnost). Katoliški shod izraža tedaj upravičeno željo, da se mora državni zakon z leta 1868 bistveno predrugačiti.“

Katoliški shod je poslal Nj. Veličanstvu presvitlemu cesarju svojo udanostno adreso, za katero se je v imenu cesarja deželni predsednik zahvalil. Katoliški shod je odločno protestoval proti zatiranju katolikov na Ruskem-Poljskem. Razven tega se je na shodu zahtevalo, da se mora papežu svetna oblast zopet poverniti.

Mesto je bilo razsvitljeno tisti večer, ko se je pričel katoliški shod

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki serpan (avgust).

a) Glavni namen:

Vspreh duhovnega pastirstva.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Zadnji mesec mislili za delavce v vinogradu Gospodovem: za mnogobrojen poklic k duhovskemu

in redovnemu stanu. Ta mesec pa molimo za blagoslov pri delu; za trud onih, katere pošilja Gospod v svoj vinograd.

Ako Gospod ne zida hiše, tedaj delajo zidarji zaman. Vsaka župnija je hiša in naše moči, naši samo človeški napor — in naj so še tako veliki — nikakor ne zadoščajo sozidati to hišo; vzlasti pa ne, ker naj bode le-ta hiša hiša Božja, nadnaravno svetišče milosti in kerščanske kreposti, ki ima svoj verhunc, svoje sleme v večnem življenji, v nebesih.

Ako Gospod ne varuje mesta, tedaj bedi zastoj, kedar je varuje; vsaka župnija zase pa je mesto Gospodovo in človeška čujočnost sama nikakor ne zadostuje zlasti ker človeška pazljivost že itak rada oslabi... Ko so ljudje spali, prišel je sovražnik in zasejal ljulike med pšanico,“ dejal je Gospod v svoji priliki; med tem, ko so cerkveni predstojniki poveršno opravljali svoj posel,“ razlaga sv. Avguštin, prišel je hudič in zasejal otroke hudobe.“

Toda tudi, ako bi cerkveni predstojniki z največjo pazljivostjo opravljali svoj posel, se trudili, kakor njihova glava in vzgled ribič Peter, tedaj bi morali ako bi ne bilo Božjega blagoslova, kakor Peter, priznati, da bi ne bili ničesar vjeli. Naj tedaj vedno ponavljajo, kar je sam pristavil, in govorili Gospodu: „Toda v Tvojem imenu razprosterl bodem še jedenkrat svojo mrežo! Blagoslova Božjega ne bode manjkalo.“

Na Božjem blagoslovu vse stoji. Le-ta pregovor velja o vsakem človeškem delu. Najbolj resničen pa je ta rek, kadar se govori o delu, o katerem je dejal cerkveni učenik: „Najbolj božje vseh božjih del je, sodelovati z Bogom v blagor duš“ — duhovno pastirstvo.

Božji blagoslov pa je združen z molitvijo: združiti delo in molitev to nam pridobi blagoslov božji.

In tako naj bi bila prva stvar, za katero prosimo našim duhovnim pastirjem ta, da bi jih Bog vedno napolnjeval z duhom molitve.

Duh molitve ohrani gorečnost svežo ter jo množi; on podžiga ogenj, ki ga je prišel širit na zemljo Odrešenik in o katerem hoče, da se vedno in vedno bolj razprostre. Ako le-ta ogenj ne gori krepko v srcu, manjkalo bode dobrega vspeha v pastirskem delovanju. Kjer pa le-ta ogenj gori v srcu, razširil se hode na zvonaj, kakor iz serca Jezusovega in vžgal svet.

Duh molitve poživlja in večja požertvovalnost in vdanost, kakeršno mora imeti duhovni pastir, ki je mestu Kristusa poslan na njegovo mesto, zato da imajo življenje in sicer življenje v izobilici. Uspešno duhovno pastirstvo zahteva neomejeno požertvovalnost. Kajti kakor mora biti dober pastir pripravljen, da žrtvuje življenje za svojce in pokazati največjo ljubezen, da dá življenje zanje, takó mora tudi vedno imeti pogum vztrajati v življenji, ki ni drugzega nego veden trud in delo v blagor duš.

(Dalje nasl.)

b) Posebni nameni.

8. **S. Peter Faber.** Nemški katoliški shod. Mir in premišljenost današnjim razburjenim časom. Povernitev izgubljenih izgubljenih nemških sobratov k sv. cerkvi. Na sercu bolni.

9. **S. Damioljan.** Zopetno pravično razmerje med kapitalom in delom. Paznost nasproti rovanju skrivnih družb.

10. **S. Lavrencij.** Premaganje hudih strasti. Bolni na hrbtencu in na živcih. Zdravišča.

11. **S. Tiburcij.** Misijoni na Jutrovem. Povernitev hudo oškodovane časti. Razposajeni otroci in otroška beda po mestih sploh.

12. **S. Klara.** Redovni predstojniki. Klarisariški red. Mir in midsobojna ljubezen mnogim velikim in malim družinam. Pisateljska podjetja.

13. **Zvel. Ivan Berchmanns.** Navdušenje mladine za sv. čistost. Redovniške nasebine. Zopetna pridobitev zapravljenega poklica.

14. **S. Vigbert.** Katoliška Cerkev v nemških misijonskih občinah. Župnije brez pastirja. Rešitev vseh prošelj. Najemniki v zadregi.

15. **Vnebovzetje Marije D.** Pomnoženje kerščanskega upanja v srečno življenje na onem svetu. Ubogi Marijini otroci v Afriki. Misijoni na ptujem, ki so v najhujših zadregah.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Seroa, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovrašstva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Oče priporoča svojega zgubljenega sina za spreobrnjenje. — Mati, da bi sin igro opustil.

Zahvale.

Naznanjam, ter večno zahvalo izrekam presv. Družini, sv. Antonu Pad. in sv. Francisku za večkratno uslišanje, posebno pa za srečen vspeli pri neki novi napravi. Na dalje se priporočam v molitev za srečo pri neki pričakovani dogodbi. Zahvala se naznani.

J. A. Š. v D.

Najpriserčnejša zahvala presv. Jezusovemu Sercu. Materi Božji, sv. Jožefu in sv. Antonu za dodeljeno pomoč pri učenju.

A. F.

izprašana učiteljska kandidatinja.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Porcijunkulskih odpustkov so se silne množice našega vernega naroda vdeleževale. Kaj tacega skoraj še ni bilo. Po vsih ljubljanskih cerkvah so bile spovednice, djal bi, oblegane! Ljudje, kateri še niso lepih čutil za-terli, si k sercu jemljejo velike reve in nesreče, pa nevarnosti, ki nas obdajajo in še huje proté; zato pokoro delajo in pri Bogu pomoči iščejo. In to je prava pot. In kakor goreče se je molilo za odpustke, smemo se po pravici nadjati, da „Porcijunkula“ je milijone duš rešila iz bridkega ognja očiščevanja. Bog pa tudi na prošnje serafinskega Svetnika dodeli stanovitnost vsim, ki so se grehu odpovedali!

Slovenskih duhovnov v Ameriki je po poslednjem izkazu 32. Izmed teh dela jih med Slovenci 8. namreč prečast. gg.: gen. vik. Buh, Bilban, Zalokar, Pakiž, O. Zupan, O. Roman Homar, Podgoršek.

Katoliška družba ima zopet prihodnji torek, to je, dne 8. avgusta na Rožniku sv. mašo za društvenike, namreč zjutraj ob petih, z navadnim darovanjem za uboge iz Vincencijeve družbe. — K obilni vdeležbi vabijo se vljudno udje in neudje.

Jarc.

Iz Bosne. Svečenik J. Böhm je sprejet pri čč. oo. Trapistih v Marija-Zvezdi. Priporočen je v molitev, da bi srečno doveršil dveletni novicij in postal vreden redovnik tega ostrega reda.

Baroninja Aleksandra Schleinitz, nečakinja bivšega pruskega državnega ministra in znana pisateljica, povernila se je v Meranu v sveto katoliško Cerkev.

Znamenit napredek na Nemškem. V Dessanu na na Nemškem je bil 3. in 4. jul. shod plesnih učiteljev. Sklenili so bojda ti modri možje, da osnujejo „veliko šolo“ (plesno univerzo, ali kaj?) za mojstre plesa... Ne mara, da se nemški stari in mladi plesoljubi še izmislijo nasvêt, da naj se pri vsaki otročji šoli napravi tudi veliko plesišče, češ, sej berlinski državni zbor bo že tudi za to privolil zvišanje davkov! — Nadalje utegne nova naprednja doba vstanoviti tudi šolo, kjer se bodo stari in mladi serbo-nožci učili „slepe miši loviti?“

V Ameriko v kolegij St. Benedikta, so 2—3. t. m. odrinili dijaki: Ažbe, Šolar, Rant, Lampret, Štér in par delavcev.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev: Gosp. stotnik Kump 1 gld. — Iz Stopič 25 gld. — Iz Spodnjega Loga 7 gld. — S Toplic 28 gld. 15 kr. — Iz Vavte vasi 12 gld. 33 kr. — Iz Grada 17 gld. 10 kr. — Iz Križevega pri Kostanjevici 12 gld. — Iz Cerkljan na Dolenjskem 52 gld. — Z Iga 22 gld. 61 kr. — S Černega Vrha nad Idrijo 20 gld. — S Št. Gregorija zopet 1 gld. — Iz Št. Ruprta 26 gld. — Iz Št. Vida pri Vipavi 15 gld. — S Št. Jošta nad Polhovim gradcem 27 gld. 80 kr. — Iz Višnje gore 30 gld. 11 kr. — Od sv. 3 Kraljev na Vrh 25 gld. 60 kr. — Iz Smlednika 25 gld. — Z Buške 20 gld. — Z Vrabč 8 gld. — Iz Zavraca 8 gld. — Iz Št. Janža 80 kr. — Č. g. Jož. Preša 4 gld. — Po čč. gg. Uršulinarah v Ljubljani, 20 gld. 18 kr.

Za dijaško mizo: Neimn. iz fabrike 40 kr. — Č. g. kaplan Avg. Šinkovec 5 gld. — Verli g. župnik tam-le doli 5 kron. — Č. g. župnik Jan. Sternad 2 gld. — Prijatelj studentov 1 gld. — Č. g. duh. pastir Sim. Robič 2 gld. — Neimen. 2 gld. — Č. g. župnik J. Preša 3 gld. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 4 gld.

Za sv. Očeta: Po gos. A. Belcu 1 vel. papežev terdnjak (od Gregorij XVI. 1831).

Za sv. Detinstvo: K. L. iz Kovora 10 gld.; — Č. g. žup. J. Ažman 20 gld.

Za Mariankill: Iz Žužemberga po čast. gos. Avg. Šinkovcu 2 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Ljudmila 2 gld.

Za Marijanišče: Č. g. župn. Jož. Preša 3 gld.